

Nejsvětější Trojice B – 27.5.2018 - Dt 4, 32-34.39-40 - Řím 8, 14-17 - Mt 28, 16-20

Všichni dost dobře známe katechismové poučky týkající se Nejsvětější Trojice, trojjediného Boha, jediného Boha ve třech osobách. Tyto poučky nám ovšem budou znít cize a vzdáleně, pokud si neuvědomíme jednu zásadní věc, pokud si nepoložíme zásadní otázku: „Jaký je vůbec náš Bůh, kterého nám zjevuje Písmo svaté?“

To totiž není Bůh, který by se dal zredukovat na destilovanou abstraktní poučku, na nějaký hodně učený výrok, na jednu nebo dvě nepochopitelné věty.

Biblický Bůh je Bůh, který se nám představuje jako živý, osobní, žárlivě milující, který dokáže s člověkem pořádně zalomcovat, kterého člověk zažívá na vlastní kůži, s nímž má člověk intenzivní osobní zkušenost.

Někdy to může být tak, že člověku z této zkušenosti běhá mráz po zádech nebo na něj padne posvátná bázeň nebo překypuje radostí nebo je zdrcen poznáním své křehkosti a hříchu nebo zakouší péči a lásku z Boží strany, jaké nemají obdoby.

Bůh není v žádném případě lhostejný k tomu, co se s člověkem děje, k jeho životní situaci. Není mu jedno, když si člověk vlastní „genialitou“ dláždí cestu do pekel, není mu jedno, když je člověk drcen utrpením...

Bůh vstupuje do životní situace člověka s nepředstíranou účastí, se svou nabídkou spásy, sám začíná dialog s člověkem. Respektuje lidskou svobodu volby, dokáže na odpověď trpělivě čekat... Ovšem když Bůh člověka oslovuje, když k němu přichází se svou nabídkou, tak se nepará s detailním vysvětlováním toho, kým on je, a jak přesně budou vypadat jeho plány. Spíše vybízí „Vyber si“, „Pojď“, „Následuj mě“... Chce především, aby s ním člověk udělal zkušenost.

Lidský rozum není schopen obsáhnout Boha a logiku jeho plánů. To by ani nemělo být hlavní snahou člověka. Důležitější je dovolit Bohu, aby On obsáhnul rozum člověka, jeho srdce, jeho celý život. Jde o to, aby lidský život byl zahrnut do Boží lásky, aby se člověk stal, byl synem, dcerou, dítětem Božím.

Písmo svaté nám ukazuje Boha, který se zjevuje jako Otec, který se nás dotýká v Kristu, který nás naplňuje, vede a proměňuje svým Duchem. „*Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi*“ čteme v páté Mojžíšově. Bůh, který je jednotou lásky.

Je to Bůh, který nás takřikajíc přijímá do „rodiny“. Slyšeli jsme v listu Římanům: „*Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové.*“ A „*můžeme volat: „Abba, Otče!*““

V evangeliu nám zase zní Ježíšův příkaz křtít všechny národy *ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého*. Skrze Krista v Duchu svatém jsme přijímáni jako děti Otce – a vstupujeme do nitra samotného Boha, do jeho života, do jeho lásky, tam, kde člověk žasne, kde složité otázky ztrácejí své opodstatnění, kde se už nepotřebujeme na nic ptát.